

Sprawozdanie na temat azylu 2026

Streszczenie

Sprawozdanie na temat azylu 2026

**Sprawozdanie roczne na temat sytuacji
w dziedzinie azylu w Unii Europejskiej**

STRESZCZENIE

Czerwiec 2026 r.

© Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu (EUAA), 2026

Ani Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu (EUAA), ani żadna osoba działająca w imieniu EUAA nie ponosi odpowiedzialności za wykorzystanie informacji zawartych w niniejszej publikacji.

Ilustracja na okładce: Getty Images/[Stefano Guidi](#)

Luksemburg: Urząd Publikacji Unii Europejskiej, 2026

PDF BZ-01-26-013-PL-N ISBN 978-92-9418-457-3 ISSN 2600-3066 doi: 10.2847/8877780

Powielanie dozwolone pod warunkiem podania źródła. Wykorzystywanie lub powielanie zdjęć lub innych materiałów, do których EUAA nie przysługują prawa autorskie, wymaga bezpośredniej zgody właściciela praw autorskich.

Przedmowa

Już drugi rok z rzędu liczba wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w państwach UE+ spadła ogółem do 0,8 mln. Było to wynikiem szeregu czynników, w tym wydarzeń politycznych w głównych krajach pochodzenia, takich jak Syria, oraz współpracy europejskiej z krajami partnerskimi, która ograniczyła przepływ migrantów na szlakach migracyjnych do Europy. Równoległe państwa UE+ nadal zapewniały tymczasową ochronę około 4,5 mln osób przesiedlonych z Ukrainy – przy czym największy ciężar tej ochrony spoczywał na niektórych krajach – a jednocześnie kontynuowano działania na rzecz znalezienia długoterminowych rozwiązań, które ułatwiłyby ostateczne zakończenie tymczasowej ochrony w marcu 2027 r.

Wspólnym zadaniem dla wszystkich państw UE+ w 2025 r. były przygotowania do wprowadzenia paktu o migracji i azylu od czerwca 2026 r. Krajowe plany wdrażania i strategie krajowe posłużyły za drogowskaz dla reform, które wkrótce pozwolą uruchomić zmodernizowany europejski system azylowy.

Państwa nie były jednak w tym procesie osamotnione. Komisja Europejska wraz z agencjami UE zapewniła wytyczne i wsparcie. Nasza Agencja wspierała te działania za pomocą specjalnego programu dotyczącego paktu, dzięki któremu osiągnięto szereg konkretnych rezultatów. EUAA zapewniała wsparcie operacyjne krajom w terenie, szkoliła specjalistów ds. azylu, m.in. w ramach swojej akredytowanej Akademii EUAA, opracowywała materiały techniczne pomagające praktykom w stosowaniu zharmonizowanych procedur oraz przygotowywała analizy sytuacyjne służące jako wytyczne kształtowania polityki.

Na przykład w związku ze zmieniającą się sytuacją w Syrii EUAA szybko zebrała informacje na temat polityki i praktyk państw UE+ wobec wnioskodawców z Syrii, a dzięki pozyskiwaniu informacji o krajach pochodzenia zapewniono wysokiej jakości informacje na temat rozwoju sytuacji w tym kraju. Przedstawiając przegląd wdrażania koncepcji bezpiecznych krajów w państwach UE+, Agencja UE ds. Azylu (EUAA) wsparła również proces legislacyjny mający na celu przyjęcie ogólnounijnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia oraz zrewidowanej koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego.

Nie ma wątpliwości, że czerwiec 2026 r. nie oznacza definitywnego końca rozwoju wspólnego europejskiego systemu azylowego (WESA), lecz przejście do jego kolejnego etapu. Etap ten może wymagać sporo nauki zdobywanej w działaniu. Będzie to proces, w którym informacje zwrotne płynące z praktycznego stosowania nowych przepisów będą podstawą do wprowadzania zmian zarówno na poziomie operacyjnym, jak i na poziomie strategicznym. W trakcie całego procesu nasza Agencja będzie nadal wspierać kraje i dzielić się swoją wiedzą specjalistyczną, aby zapewnić sprawne funkcjonowanie WESA.

Nina Gregori
Dyrektor wykonawcza
Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu

Spis treści

Przedmowa.....	4
Wstęp	6
1. Najważniejsze zmiany w dziedzinie azylu w Unii Europejskiej w 2025 r.	7
2. Zarządzanie dostępem do ochrony międzynarodowej.....	9
3. Inicjatywy na rzecz usprawnionych i bardziej zharmonizowanych procedur azylowych	10
4. Przyjmowanie osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej	11
5. Odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.....	12
6. Zharmonizowane podejście do przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych ...	14
7. Prawa beneficjentów ochrony międzynarodowej do włączenia społecznego i integracji	14
Ramka 1. Tymczasowa ochrona dla przesiedleńców z Ukrainy	16
8. Gwarancje prawne dla dzieci i wnioskodawców o szczególnych potrzebach	17
Uwagi końcowe.....	19

Wstęp

Streszczenie [Sprawozdania na temat azylu 2026: Roczne sprawozdanie na temat sytuacji w dziedzinie azylu w Unii Europejskiej](#) zawiera podsumowanie najważniejszych zmian w dziedzinie ochrony międzynarodowej, które przedstawiono w sprawozdaniu głównym. Streszczenie jest dostępne w [31 językach](#), w tym we wszystkich językach UE oraz w języku albańskim, arabskim, macedońskim, rosyjskim, serbskim, tureckim i ukraińskim.

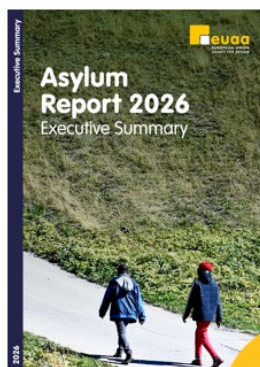
Informacje zawarte w sprawozdaniu głównym można przeglądać za pomocą różnych, przyjaznych dla użytkownika zasobów dodatkowych:

- [Baza krajowych zmian dotyczących azylu](#) przedstawia zmiany legislacyjne, instytucjonalne i polityczne opisane w sprawozdaniu. Aktualizacje można wyszukiwać według kraju, tematu, roku i rodzaju zmiany. Informacje zostały również podsumowane i przedstawione w tabeli dla konkretnego kraju i obszaru tematycznego w dokumencie PDF.
- W sprawozdaniu przedstawiono wybrane zmiany w orzecznictwie na podstawie [bazy orzecznictwa EUAA](#). Hiperłącza w tekście przeniosą czytelników do danego orzeczenia w bazie danych.
- Źródła wykorzystane do sporządzenia *Sprawozdania na temat azylu* przedstawiono w wykazie odniesień na końcu sprawozdania. Są one również dostępne w bazie danych dotyczących ochrony międzynarodowej w Europie (DIP), w sekcji [Sources](#) (Źródła), z funkcjami wyszukiwania i eksportowania.

Aktualne informacje na temat działań EUAA i wsparcia, które udziela państwom członkowskim, można znaleźć na infografikach: <https://www.euaa.europa.eu/asylum-report-2026/section-10-euaa-support-2025>

Najważniejsze wydarzenia w podziale na kraje można znaleźć w przeglądach sytuacji w poszczególnych krajach: <https://www.euaa.europa.eu/asylum-report-2026/country-overviews>

Additional resources to the Asylum Report 2026

Translations
in all EU
languages
and 7 non-EU
languages

Click on [Database on International Protection in Europe](#) to consult sources on asylum

1. Najważniejsze zmiany w dziedzinie azylu w Unii Europejskiej w 2025 r.

Rok 2025 był dla Europy okresem transformacji, czasem restrukturyzacji oraz opracowywania strategii i inwestowania w modernizację europejskiej architektury migracyjnej i azylowej, przy jednoczesnym znaczącym spadku liczby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. Wdrożenie paktu o migracji i azylu znalazło się w centrum uwagi europejskich decydentów, którzy dążyli do osiągnięcia konkretnych rezultatów w jak najkrótszym czasie.

Inicjatywy miały na celu zwiększenie efektywności procedur azylowych, złagodzenie presji na granicach zewnętrznych oraz poprawę skuteczności działań związanych z powrotami. Krajowe plany wdrażania posłużyły jako busola pozwalająca przełożyć założenia paktu na rzeczywiste działania, podczas gdy Komisja Europejska zapewniła wiedzę fachową i środki finansowe, a odpowiednie agencje UE udzieliły wsparcia państwom członkowskim UE, aby zapewnić gotowość ich krajowych systemów azylowych i systemów przyjmowania do czerwca 2026 r.

Starając się o jak najszybsze wdrożenie niektórych elementów rozporządzenia w sprawie procedury azylowej, na wczesnym etapie Komisja Europejska przedstawiła w kwietniu i maju 2025 r. dwa wnioski dotyczące koncepcji bezpiecznego kraju: unijną listę bezpiecznych krajów pochodzenia i nowe zasady dotyczące ułatwienia stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego. Pierwszy wniosek miał na celu przyspieszenie wprowadzania przepisów rozporządzenia w sprawie procedury azylowej, zgodnie z którymi wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej składane przez obywateli państw o wskaźniku przyznawania azylu w całej UE wynoszącym 20% lub mniej można rozpatrywać w ramach procedury przyspieszonej lub granicznej. We wniosku zasugerowano również, aby bezpieczne kraje pochodzenia i bezpieczne kraje trzecie mogły być wyznaczane z pewnymi wyjątkami.

Drugi wniosek dotyczył stosowania koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego. Jego celem było przyspieszenie procedur azylowych i zmniejszenie presji na systemy azylowe, a zarazem utrzymanie gwarancji prawnych dla osób ubiegających się o ochronę międzynarodową. Wprowadzone zmiany sprawiły, że wnioskodawca nie musi już wykazywać powiązania z bezpiecznym krajem trzecim; za wystarczające powiązanie między wnioskodawcą a tym krajem uznano przejazd przez bezpieczny kraj trzeci; przewidziano również możliwość zastosowania tej koncepcji nawet w przypadku braku powiązania z bezpiecznym krajem trzecim lub przejazdu przez niego, o ile z tym krajem trzecim zawarto w tym celu umowę lub szczególne porozumienie.

W lutym 2026 r. Parlament Europejski zatwierdził nowe przepisy, a Rada formalnie zrewidowała koncepcję bezpiecznego kraju trzeciego i przyjęła pierwszy ogólnounijny wykaz bezpiecznych krajów pochodzenia, obejmujący Bangladesz, Kolumbię, Egipt, Indie, Kosowo¹, Maroko i Tunezję.

W celu uzupełnienia ram prawnych paktu Komisja Europejska zaproponowała w marcu 2025 r. modernizację europejskiej polityki powrotowej przez wprowadzenie nowego wspólnego systemu powrotów. [Rozporządzenie](#) przewiduje wspólne procedury wydawania

¹ Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244/1999 oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Deklaracji niepodległości Kosowa.

przez państwa członkowskie decyzji nakazujących powrót oraz jednolity europejski nakaz powrotu, co przyczyni się do uzyskania większej jednolitości, przejrzystości i koordynacji. W listopadzie 2025 r. Komisja Europejska rozpoczęła pierwszy roczny cykl zarządzania migracją, obejmujący:

- europejskie roczne sprawozdanie dotyczące azylu i migracji, które przedstawia aktualną sytuację w zakresie azylu i migracji w UE;
- decyzje Komisji Europejskiej określające poziom presji migracyjnej w poszczególnych państwach członkowskich; oraz
- wniosek Komisji Europejskiej dotyczący utworzenia rocznej puli solidarnościowej w celu zaspokojenia potrzeb państw członkowskich znajdujących się pod presją.

Według europejskiego rocznego sprawozdania dotyczącego azylu i migracji – obejmującego okres od lipca 2024 r. do czerwca 2025 r. – sytuacja migracyjna w UE uległa poprawie, choć nadal występują pewne wyzwania, takie jak utrzymująca się presja związana z nieuregulowanym napływem migrantów, nieuprawnione przemieszczanie się na terenie UE oraz wykorzystywanie migracji jako narzędzia politycznego przez Rosję i Białoruś.

Na podstawie analizy sytuacji przedstawionej w sprawozdaniu Komisja Europejska stwierdziła, że Cypr, Grecja, Włochy i Hiszpania znajdują się „pod presją migracyjną” i będą kwalifikować się do korzystania z unijnej puli solidarnościowej, gdy pakt wejdzie w życie w czerwcu 2026 r. Inną grupę państw, obejmującą Belgię, Bułgarię, Chorwację, Niemcy, Estonię, Finlandię, Francję, Irlandię, Łotwę, Litwę, Niderlandy i Polskę, określono jako „narażone na ryzyko presji migracyjnej”. Wreszcie Austria, Bułgaria, Chorwacja, Czechy, Estonia i Polska zostały uznane za „kraje stojące w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej” ze względu na skumulowaną presję migracyjną z ostatnich pięciu lat. W decyzji wykonawczej Rady w sprawie ustanowienia rocznej puli solidarnościowej zapotrzebowanie na rok 2026 określono jako 21 000 relokacji lub wkłady finansowe w łącznej wysokości 420 mln EUR – realizacja ma rozpocząć się 12 czerwca 2026 r.

Aby określić cele polityczne UE w zakresie azylu i migracji na najbliższe lata, w styczniu 2026 r. Komisja Europejska przedstawiła europejską strategię zarządzania azylem i migracją. Strategia ta stanowi swoisty kompas, który pomaga osiągnąć trzy główne cele: zapobieganie nielegalnej migracji, ochronę osób uciekających przed wojną i prześladowaniami oraz przyciąganie talentów do UE.

W odniesieniu do zewnętrznego wymiaru polityki migracyjnej i azylowej UE nadal stosowała podejście uwzględniające całe szlaki migracyjne, koordynując działania z różnymi zainteresowanymi stronami. Inicjatywy te obejmowały: zaradzenie pierwotnym przyczynom migracji; wspieranie krajów partnerskich w zwiększaniu ich zdolności w zakresie zarządzania granicami i zwalczania sieci przemytniczych; wkład w tworzenie rozwiązań zapewniających ochronę osobom przesiedlonym w różnych częściach świata; oraz oferowanie bezpiecznych i legalnych dróg do Europy jako alternatywy dla migracji nieuregulowanej. Oprócz współpracy opartej na pozytywnych zachętach UE przewidziała możliwość cofnięcia świadczeń w wyjątkowych sytuacjach, gdy istniejące rozwiązania są wykorzystywane w sposób stwarzający poważne problemy w obszarze migracji i bezpieczeństwa. W tym celu weszło w życie nowe rozporządzenie, które przewiduje zmieniony mechanizm zawieszający zwolnienie z obowiązku wizowego.

2. Zarządzanie dostępem do ochrony międzynarodowej

W 2025 r. liczba wniosków o udzielenie azylu złożonych w państwach UE+ spadła drugi rok z rzędu do 822 000 (zob. wykres 1). Był to spadek o jedną piątą w porównaniu z 2024 r., co stanowi najniższy wynik od 2021 r. Niemcy pozostały głównym krajem przyjmującym (163 000 wniosków), choć liczba ta była znacznie niższa niż w 2024 r. (spadek o prawie jedną trzecią); kolejne miejsca zajęły Francja (152 000), Hiszpania (143 000) i Włochy (134 000).

Biorąc pod uwagę liczbę wniosków o azyl w stosunku do liczby ludności, w państwach UE+ składano średnio około 1 800 wniosków na 1 milion mieszkańców. Grecja i Cypr odnotowały największą liczbę osób ubiegających się o azyl na milion mieszkańców (odpowiednio 5 900 i 4 500). Tuż za nimi uplasowały się Hiszpania, Belgia i Szwajcaria (po około 2 900 osób).

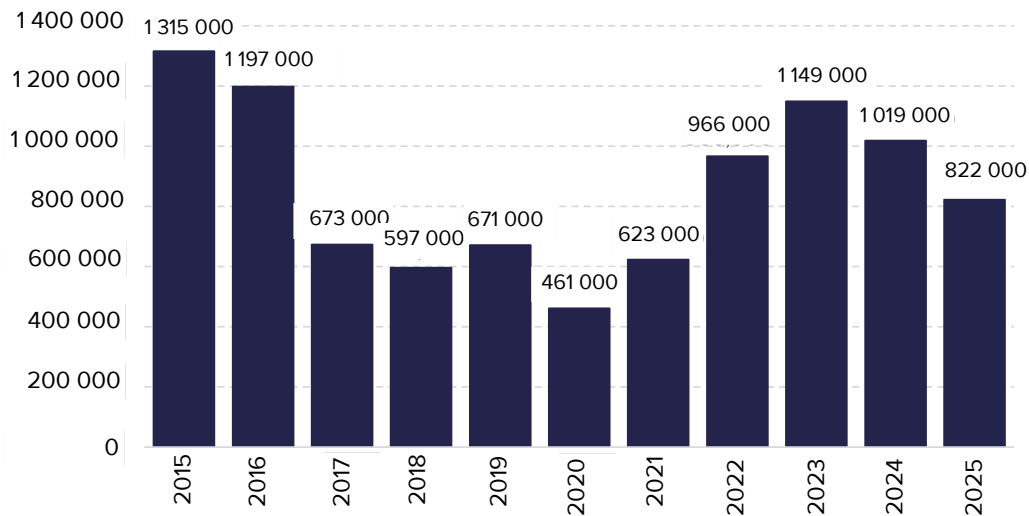
W 2025 r. wnioski pochodziły głównie od osób o ograniczonej liczbie narodowości. Pięć największych grup stanowili obywatele Afganistanu (14% wszystkich wniosków), Wenezueli (11%), Syrii (5%), Bangladeszu (4%) i Turcji (4%).

Liczba powtórnie składanych wniosków wzrosła o 39% w porównaniu z 2024 r. i osiągnęła rekordowy poziom. W 2025 r. wnioski te stanowiły 15% wszystkich wniosków o udzielenie azylu – najwyższy odsetek w historii. Było to prawdopodobnie spowodowane [wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej \(TSUE\)](#) z października 2024 r., w którym stwierdzono, że płeć i obywatelstwo stanowią wystarczające podstawy, by uznać, iż afgańskie kobiety są narażone na akty prześladowania. Rezultatem był gwałtowny wzrost liczby wniosków powtórnie składanych przez obywateli Afganistanu.

W 2025 r. obywatele krajów o niskim wskaźniku przyznawania azylu stanowili coraz większą część osób ubiegających się o azyl – ponad połowę całkowitej liczby wniosków. Zgodnie z przepisami paktu od czerwca 2026 r. w niektórych okolicznościach określonych w art. 43 ust. 1 rozporządzenia w sprawie procedury azylowej obywatele państw o niskich wskaźnikach przyznawania azylu (poniżej 20%) będą podlegać obowiązkowej procedurze granicznej.

Przez cały rok państwa UE+ współpracowały z Komisją Europejską i agencjami UE nad modernizacją infrastruktury informatycznej na granicach, w tym nad zapewnieniem zasobów technicznych, operacyjnych i administracyjnych niezbędnych do funkcjonowania nowego systemu Eurodac. Aby przygotować się do niezakłóconego i harmonijnego funkcjonowania kontroli przesiewowej, procedury azylowej na granicy i powrotowej procedury granicznej, organy krajowe kontynuowały prace legislacyjne i praktyczne przygotowania, w tym budując niezbędne obiekty, zapewniając odpowiednie zdolności, opracowując wytyczne i praktyczne narzędzia oraz organizując szkolenia dla specjalistów, którzy będą wdrażać nowe procedury.

Wykres 1. Liczba wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w państwach UE+ w latach 2015–2025

Źródło: Dane Systemu Wczesnego Ostrzegania i Gotowości (EPS) EUAA na dzień 3 lutego 2026 r.

W odpowiedzi na złożone wyzwania związane z presją migracyjną i bezpieczeństwem na granicach zewnętrznych państwa UE+ nadal koncentrowały się na zarządzaniu granicami i utrzymywały bardziej rygorystyczne systemy ochrony, co w niektórych przypadkach mogło ograniczać skuteczny dostęp do terytorium oraz procedury azylowej dla osób mogących potrzebować ochrony. Praktyki te były często przedmiotem analiz ze strony organizacji międzynarodowych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego, a także instytucji sądowych, które zajmowały się zgłaszanymi przypadkami złego traktowania, przypadkami zgłaszanymi jako zawracanie i odesłanie w trybie doraźnym oraz działaniami podejmowanymi przez władze krajowe wobec organizacji społeczeństwa obywatelskiego prowadzących działania poszukiwawcze i ratownicze.

3. Inicjatywy na rzecz usprawnionych i bardziej zharmonizowanych procedur azylowych

W zakresie procedur azylowych działania państw UE+ skupiały się na trzech głównych obszarach: zmniejszeniu liczby spraw oczekujących na rozstrzygnięcie, przeznaczeniu zasobów na zapewnienie praktycznego wdrożenia nowych przepisów oraz przeszkoleniu personelu w zakresie nowych przepisów. Ponadto Komisja Europejska udostępniła wsparcie finansowe (np. w ramach Instrumentu Wsparcia Technicznego), EUAA zapewniła wsparcie techniczne, a państwa UE+ prowadziły współpracę dwustronną w celu wymiany wiedzy fachowej. Zgodnie z wymogami paktu państwa członkowskie przeznaczyły również znaczne zasoby na opracowanie krajowych planów kryzysowych na wypadek różnych scenariuszy, obejmujących wskaźniki i progi umożliwiające uruchomienie i dezaktywację konkretnych środków reagowania.

Działania w zakresie budowania potencjału zostały dostosowane do specyficznej sytuacji w zakresie azylu i przyjmowania uchodźców w każdym z tych krajów. Niektóre państwa nadal koncentrowały się na zmianach organizacyjnych, rekrutacji personelu i działaniach szkoleniowych mających na celu rozwój umiejętności. Szereg organów azylowych w dalszym ciągu zmieniało lub udoskonalało procedury wewnętrzne oraz aktualizowało szablony i projekty decyzji, aby zwiększyć skuteczność swoich procesów decyzyjnych. Aby zapewnić wysoką jakość i szybkość procesu decyzyjnego, państwa UE+ zaktualizowały swoją politykę krajową na podstawie zmian zachodzących w krajach pochodzenia. Niemniej niestabilna sytuacja w kilku krajach pochodzenia wpłynęła na przebieg rozpatrywania spraw, a organy azylowe niekiedy wstrzymywały rozpatrywanie wniosków obywateli niektórych krajów pochodzenia.

W 2025 r. państwa UE+ wydały prawie 874 000 decyzji w pierwszej instancji, co stanowi najwyższą liczbę od 2017 r. Wzrost ten był spowodowany gwałtownym wzrostem liczby odrzuconych wniosków, głównie w przypadku obywateli państw o niskim wskaźniku przyznawania azylu (20% lub niższym). Najwięcej decyzji wydano w Niemczech, a następnie we Francji i w Hiszpanii. Liczba spraw w toku w pierwszej instancji spadła do 863 000 w 2025 r., z 986 000 w 2024 r. (spadek o około 13%). Choć niektóre państwa UE+ przyspieszyły wydawanie decyzji w pierwszej instancji, spadek liczby spraw w toku wynikał raczej z mniejszej liczby składanych wniosków. Pomimo spadku liczby spraw toczących się w pierwszej instancji ogólny wzrost liczby odwołań oznaczał, że obciążenie pracą we wszystkich instancjach utrzymywało się na stabilnym, wysokim poziomie.

W związku z tym, że Komisja Europejska podkreśla znaczenie współpracy z organami sądowymi oraz ich wzmocnienia w ramach przygotowań do wdrożenia przepisów paktu, szereg państw UE+ zainwestowało w zwiększenie potencjału sądów drugiej instancji lub wyższych.

4. Przyjmowanie osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej

Państwa UE+ pracowały nad transpozycją dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania z 2024 r. do prawa krajowego do 12 czerwca 2026 r., oprócz dostosowania do innych przepisów mających wpływ na przyjmowanie, takich jak rozporządzenie w sprawie zarządzania azylem i migracją oraz rozporządzenie w sprawie procedury azylowej. Kierując się krajowymi planami wdrażania, państwa UE+ dostosowały warunki przyjmowania osób ubiegających się o azyl oraz zlikwidowały braki w zakresie możliwości przyjmowania, w tym w odniesieniu do wnioskodawców objętych procedurą graniczną. W związku z tym wiele państw musiało utworzyć ośrodki kontroli przesiewowej i obiekty zakwaterowania dla osób ubiegających się o ochronę międzynarodową podlegających procedurze granicznej. Potrzeby operacyjne spowodowały również zmiany w zarządzaniu sprawami i w systemach informatycznych. Pierwsza edycja rocznego cyklu zarządzania migracją przyczyniła się do poprawy jakości danych dotyczących systemów przyjmowania migrantów w państwach UE+.

Spadek liczby wniosków o azyl spowodował zmniejszenie obciążenia systemów przyjmowania w kilku krajach, które w związku z tym ograniczyły swoje możliwości

przyjmowania. Natomiast niektóre kraje, w których systemy przyjmowania nadal znajdowały się pod presją, utrzymały lub zwiększyły swoje możliwości. W przełomowej sprawie dotyczącej możliwości przyjmowania osób ubiegających się o azyl TSUE orzekł, że państwo członkowskie nie może powoływać się na nieprzewidywalny i nieunikniony napływ wnioskodawców, aby uchylić się od wynikających z prawa UE obowiązków zaspokojenia podstawowych potrzeb osób ubiegających się o azyl; TSUE podkreślił przy tym konieczność zapewnienia zapasowych możliwości w zakresie przyjmowania w celu przyjęcia ewentualnych napływów wnioskodawców.

Państwa UE+ od dawna borykają się z problemem, jaki stanowią wtórne przepływy osób. Szereg państw kontynuowało lub uruchomiło nowe inicjatywy mające na celu rozwiązanie tego problemu, na przykład poprzez wprowadzenie zmian w warunkach przyjmowania, zgodnie z art. 21 dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania (2024 r.) i art. 18 rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją. Przepisy te stanowią, że osoby ubiegające się o azyl, które otrzymały zawiadomienie o decyzji o przekazaniu do właściwego państwa członkowskiego, tracą prawo do warunków przyjmowania, zachowując jednak prawo do poziomu życia zgodnego z prawem UE.

5. Odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej

Ogółem w 2025 r. w państwach UE+ zrealizowano 18 000 przekazania na podstawie rozporządzenia dublińskiego, co stanowi wynik zbliżony do wyniku z 2024 r. (zob. wykres 2). Był to drugi najwyższy wynik od 2019 r., lecz znacznie poniżej poziomów sprzed pandemii. Presja wywierana na systemy przyjmowania w niektórych państwach UE+ w znacznym stopniu wpłynęła na realizację przekazania na podstawie rozporządzenia dublińskiego. Chociaż sądy krajowe w większości przypadków potwierdzały decyzje o przekazaniu, jedną z głównych przyczyn uchylania decyzji organów krajowych były aktualne dowody wskazujące na poważne problemy z dostępem do świadczeń materialnych w ramach przyjmowania w państwie odpowiedzialnym.

Państwa UE+ skupiły się na przejściu od stosowania rozporządzenia Dublin III do nowego rozporządzenia Eurodac i rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją. W ciągu roku wyjaśniono szereg niejasności prawnych i praktycznych, jednak niektóre kwestie pozostawały nierozstrzygnięte aż do momentu formalnego przyjęcia decyzji wykonawczej w sprawie ustanowienia rocznej puli solidarnościowej na rok 2026, które miało miejsce 19 grudnia 2025 r. Chociaż niektóre organy krajowe wolały poczekać na wyjaśnienia, a dopiero potem opracować bardziej szczegółowy plan wdrażania, większość administracji rozpoczęła planowanie na podstawie różnych scenariuszy.

Wykres 2. Liczba zrealizowanych przekazania w stosunku do wszystkich przyjętych wniosków złożonych na podstawie rozporządzenia dublińskiego, 2025

Źródło: Dane Systemu Wczesnego Ostrzegania i Gotowości (EPS) EUAA na dzień 3 lutego 2026 r.

Jednostki dublińskie podjęły wspólne działania mające na celu nadrobienie zaległości, aby w miarę możliwości uniknąć jednoczesnego stosowania dotychczasowych i nowych przepisów po wejściu w życie paktu. Utrzymującym się problemem pozostaje jednak niedobór personelu w jednostkach dublińskich. Ponadto dla wielu pracowników jednostek dublińskich równoczesne zajmowanie się bieżącymi sprawami i uczestnictwo w szkoleniach było sporym wyzwaniem. Kilka organów zwróciło uwagę, że zainteresowane strony spoza jednostek dublińskich również potrzebują ukierunkowanych szkoleń, aby upewnić się, czy rozumieją nowe przepisy i mogą na przykład prawidłowo informować wnioskodawców o procedurze.

Głównym wyzwaniem dla państw UE+ w procesie transformacji było dostosowanie systemów informatycznych, w tym rekonfiguracja systemów zarządzania sprawami, tak aby uwzględnić nowe formularze, szablony i procedury. W kilku państwach projekty informatyczne związane ze stosowaniem Eurodac i rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją stanowią część szerszego programu cyfryzacji.

W 2025 r. w odpowiedzi na wnioski złożone na podstawie rozporządzenia dublińskiego wydano 120 000 decyzji, zgodnie z tymczasowymi danymi EUAA dotyczącymi systemu wczesnego ostrzegania i gotowości (EPS). Oznaczało to spadek o 24% w porównaniu z 2024 r. i najniższy poziom od 2021 r. Spadek ten wskazuje na ograniczenie wtórnego przemieszczania się osób ubiegających się o azyl z pierwszego państwa przybycia do innego w celu złożenia nowego wniosku; spadek ten jest także zgodny z ogólnym spadkiem liczby wniosków o udzielenie azylu.

6. Zharmonizowane podejście do przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych

W 2025 r. ograniczenia polityczne, operacyjne i finansowe hamowały postępy w dziedzinie przesiedleń i przyjmowania uchodźców z powodów humanitarnych. Czynniki, które utrudniały przesiedlenie uchodźców, obejmowały:

- kwestie związane z wdrażaniem przepisów paktu na poziomie technicznym, takie jak przechowywanie i przekazywanie danych z wykorzystaniem procesów zgodnych z rozporządzeniem Eurodac;
- niestabilne warunki bezpieczeństwa i sytuacja polityczna na Bliskim Wschodzie, co stanowiło wyzwanie na poziomie operacyjnym; oraz
- utrzymujące się obciążenie niektórych systemów przyjmowania w państwach UE+, które ograniczyło ich zdolność do przyjmowania osób przesiedlonych.

W rezultacie spośród łącznie 61 000 zobowiązań podjętych przez 14 krajów w ramach unijnego planu przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych w latach 2024–2025, w 2025 r. do państw UE+ przybyło jedynie około 10 000 uchodźców, a w 2024 r. – prawie 14 000. Po 10 latach, w których najliczniejszą grupą przesiedleńców byli Syryjczycy, w 2025 r. pierwsze miejsce zajęli Afgańczycy (2 900), a za nimi uplasowali się Syryjczycy (1 800), Kongijczycy (DR) (1 600) oraz Sudańczycy (1 400).

W grudniu 2025 r. Rada zatwierdziła pierwszy unijny półroczny plan przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych na lata 2026–2027. Dziewięć krajów zgłosiło łącznie 10 430 miejsc, w tym 8 330 miejsc w ramach przesiedleń i 2 100 miejsc w ramach przyjmowania uchodźców ze względów humanitarnych. Znaczne ograniczenie krajowych zobowiązań było odzwierciedleniem ogólnego zmniejszenia liczby przyjmowanych osób na szczeblu UE.

7. Prawa beneficjentów ochrony międzynarodowej do włączenia społecznego i integracji

Zakres ochrony odnosi się do praw, które przysługują beneficjentom danej formy ochrony w kraju azylu, a także związanych z nimi obowiązków. Ochronę przyznaje się, gdy wnioskodawcy otrzymają pozytywną decyzję o nadaniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej (zwanym również statusami zharmonizowanymi na szczeblu UE). Wskaźnik przyznawania azylu odnosi się do liczby pozytywnych wyników wyrażonych jako odsetek całkowitej liczby decyzji w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. Podczas gdy w ramach krajowych form ochrony przyznaje się status ochrony obywatelom krajów trzecich, statusu tego – który nie

jest zharmonizowany we wszystkich państwach UE+ – nie uwzględnia się przy obliczaniu wskaźnika przyznawania azylu.

W 2025 r. wskaźnik przyznawania azylu znacznie spadł, z 42% w 2024 r. do 29%. Spadek ten wynikał prawdopodobnie – przynajmniej częściowo – z zawieszenia rozpatrywania wniosków osób z Syrii, które to wnioski stanowiły w ostatnich latach znaczną część tych pozytywnie rozpatrzonych. Ponadto około 56% decyzji wydano obywatelom państw o niskim wskaźniku przyznawania azylu. Biorąc pod uwagę 69 obywatelstw, w odniesieniu do których w 2025 r. wydano co najmniej 1 000 decyzji, w przypadku 42 z nich wskaźnik przyznawania azylu wynosił mniej niż 20%.

Obywatele Turcji, Wenezueli, Bangladeszu i Kolumbii (w kolejności malejącej) otrzymali jedną trzecią wszystkich decyzji odmownych. Wenezuelczykom i Kolumbijczykom często przyznawano jednak krajową formę ochrony lub kierowano ich do ubiegania się o inny dokument pobytowy. Wskaźniki przyznawania azylu były wysokie w przypadku obywateli krajów dotkniętych poważnymi i intensywnymi konfliktami, wynosząc od 70% do 90% w przypadku wnioskodawców z Sudanu, Mali, Haiti, Ukrainy i Mjanmy/Birmy (w porządku malejącym).

Państwa UE+ nadal ograniczały napływ imigrantów w ramach łączenia rodzin, co stanowiło jeden ze środków na rzecz mniejszego obciążenia systemów azylowych i przyjmowania, a niekiedy także krajowych i gminnych systemów pomocy społecznej. W ostatnich latach UNHCR, inne organizacje międzynarodowe, ośrodki analityczne, środowisko akademickie oraz organizacje społeczeństwa obywatelskiego wielokrotnie ostrzegały przed potencjalnym negatywnym wpływem zaostrzonych przepisów dotyczących łączenia rodzin na integrację osób korzystających z ochrony międzynarodowej.

Państwa UE+ nadal koncentrowały się na integracji beneficjentów, wprowadzając nowe strategie i działania mające na celu ułatwienie dostępu do rynku pracy i edukacji. Pomimo tych inicjatyw beneficjenci ochrony międzynarodowej nadal napotykali przeszkody w państwach UE+ przy nauce języka, podejmowaniu nauki lub poszukiwaniu pracy, a utrzymujące się trudności w dostępie do mieszkań miały negatywny wpływ na ich perspektywy integracji. Organizacje społeczeństwa obywatelskiego nadal odgrywały kluczową rolę w skutecznej integracji beneficjentów, świadcząc w tym celu szereg usług.

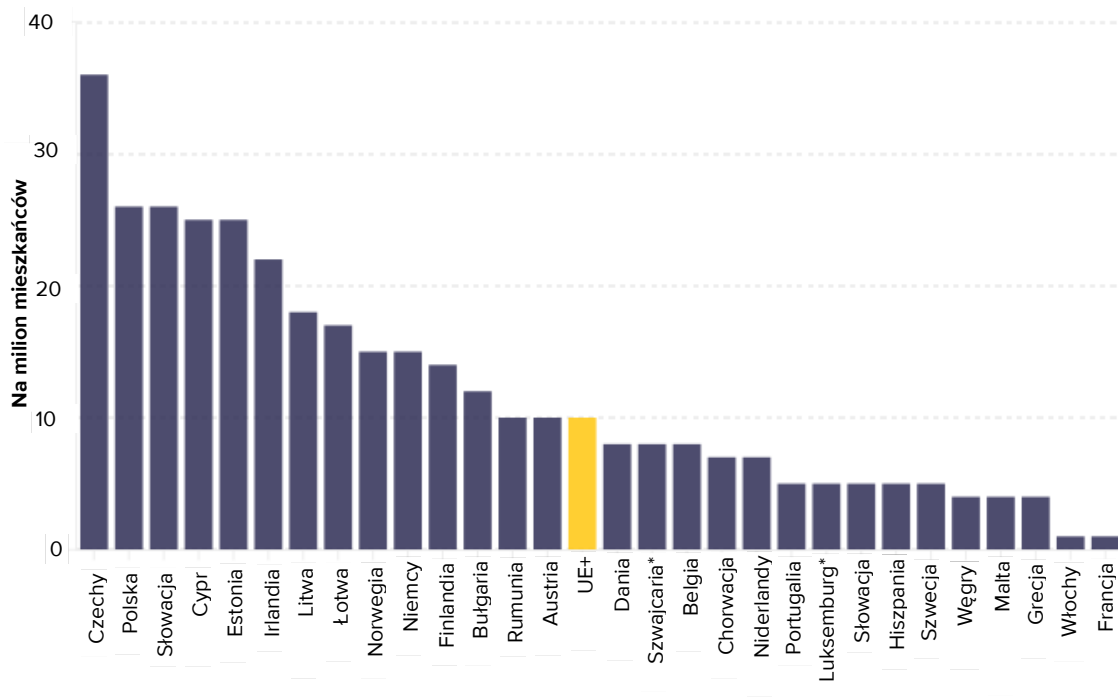

Ramka 1. Tymczasowa ochrona dla przesiedleńców z Ukrainy

Pod koniec 2025 r. ochroną czasową we wszystkich państwach UE+ objęte było około 4,5 mln osób. Liczba ta utrzymuje się na stosunkowo stabilnym poziomie od początku 2023 r. i nadal stanowi znaczną część ogólnej liczby osób potrzebujących ochrony w Europie. W stosunku do liczby ludności najwięcej przesiedlonych Ukraińców na mieszkańca przyjęły Czechy, Polska i Słowacja (zob. wykres 3).

Wykres 3. Liczba osób objętych ochroną tymczasową na milion mieszkańców według kraju przyjmującego, grudzień 2025 r.

Uwaga: * = dane pozyskane przed lutym 2026 r.

Źródło: Liczba ludności: Eurostat (MIGR_ASYTPSM), dane pozyskane 5 lutego 2026 r. Beneficjenci ochrony tymczasowej: Eurostat (MIGR_ASYTPSM), dane pozyskane 10 lutego 2026 r.

W czwartym roku od inwazji Rosji państwa UE+ nadal prowadziły politykę ukierunkowaną na rozwiązania długoterminowe, takie jak umożliwienie przejścia na alternatywne krajowe zezwolenie na pobyt. Jednocześnie nadal działały na rzecz integracji na wielu płaszczyznach, w tym na rynku pracy i w dziedzinie edukacji. „Centra jedności” utworzone w wielu państwach UE+ zapewniają pomoc w znalezieniu zatrudnienia, kursy językowe, doradztwo dla beneficjentów, a w niektórych przypadkach także wsparcie w dobrowolnych powrotach.

Zmiany w orzecznictwie zarówno na szczeblu krajowym, jak i na szczeblu unijnym pozwoliły dodatkowo wyjaśnić zależności między ochroną tymczasową a procedurami przyznawania ochrony międzynarodowej.

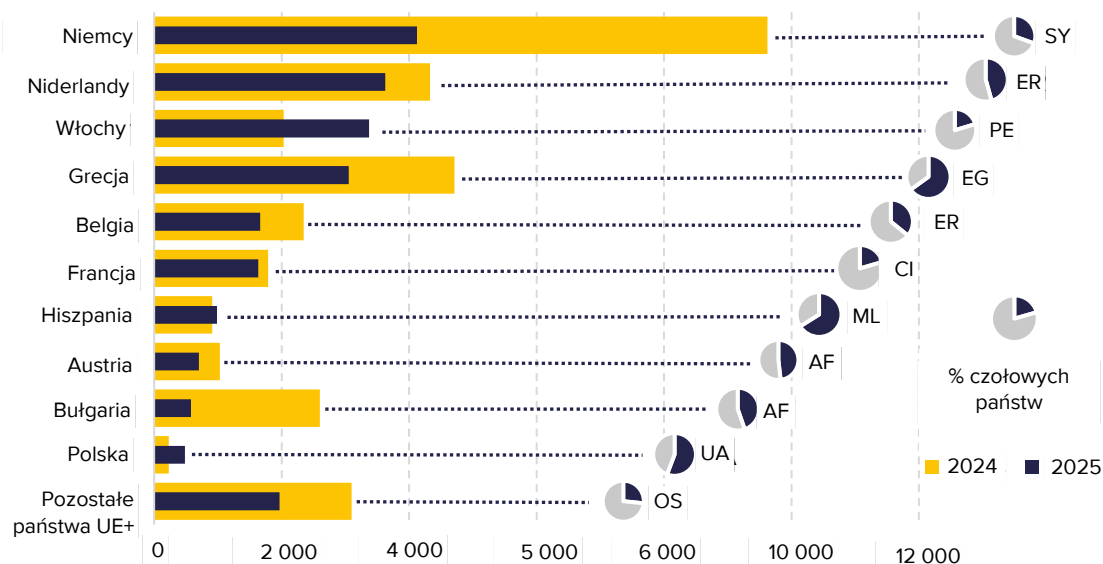
8. Gwarancje prawne dla dzieci i wnioskodawców o szczególnych potrzebach

Aby zapewnić lepszą ochronę osobom o szczególnych potrzebach, pakt przewiduje środki mające na celu szybszą identyfikację tych osób oraz udzielenie im wsparcia w potrzebach proceduralnych i związanych z przyjęciem. Głównym wyzwaniem dla państw UE+ pozostaje wdrożenie tych gwarancji. Aby zwiększyć potencjał w tej dziedzinie, w 2025 r. organy krajowe zorganizowały szkolenia dla różnych zainteresowanych stron oraz udoskonaliły systemy informacyjne w celu ułatwienia współpracy między różnymi specjalistami zaangażowanymi w ten proces.

W 2025 r. osoby deklarujące się jako małoletni bez opieki złożyły 22 000 wniosków o udzielenie azylu, czyli o około jedną trzecią mniej niż w 2024 r. i najmniej od 2020 r. Mimo że odnotowano największy spadek w wartościach bezwzględnych, Niemcy nadal przyjęły najwięcej wniosków (4 100), co stanowiło prawie jedną piątą ogółu (zob. wykres 4). Za Niemcami uplasowały się Niderlandy (3 600), Włochy (3 400) i Grecja (3 100). Ponad połowę wszystkich wniosków o azyl złożonych przez małoletnich bez opieki w 2025 r. stanowiły osoby z pięciu grup narodowościowych, a mianowicie Afgańczycy (2 800), Erytrejczycy (2 400), Egipcjanie (2 300), Somalijczycy (2 300) oraz Syryjczycy (2 100, co stanowi najniższą odnotowaną liczbę).

Wykres. 4. 10 czołowych państw UE+, które otrzymały wnioski od osób deklarujących się jako małoletni bez opieki w 2025 r. w porównaniu z 2024 r. oraz udział wniosków złożonych przez małoletnich bez opieki w 2025 r. w podziale na główne obywatelstwo wnioskodawcy

Źródło: Dane Systemu Wczesnego Ostrzegania i Gotowości (EPS) EUAA na dzień 3 lutego 2026 r.

Organy azylowe kontynuowały przegląd swoich przepisów i wytycznych w celu wprowadzenia multidyscyplinarnej oceny wieku, zgodnie z wymogami rozporządzenia w sprawie procedury azylowej oraz zgodnie z opublikowanym w 2025 r. [praktycznym przewodnikiem EUAA](#). Szereg państw UE+ stanęło przed problemem niedostatecznej liczby opiekunów prawnych, których można by wyznaczyć do sprawowania opieki nad dziećmi bez opieki i zapewnienia im wsparcia. W ramach finansowanego przez UE projektu GuardianXChange kontynuowano działania mające na celu ulepszenie usług w zakresie opieki w czterech uczestniczących państwach UE+: Belgii, Polsce, Portugalii i Słowenii.

W związku z koniecznością transpozycji zmienionej dyrektywy UE w sprawie zwalczania handlu ludźmi do lipca 2026 r. państwa członkowskie UE zrealizowały szereg projektów i szkoleń mających na celu zapobieganie handlowi ludźmi oraz skuteczniejsze identyfikowanie ofiar. Od czasu przedstawienia wniosków ustawodawczych zawartych w pakcie wiele zainteresowanych stron wyraziło obawy dotyczące potencjalnego negatywnego wpływu tych zmian na wnioskodawców o szczególnych potrzebach na wszystkich etapach procedury azylowej. Proces legislacyjny toczy się na szczeblu krajowym, dlatego obawy te często powracały w kontekście krajowym w postaci uwag zgłaszanych do projektów ustaw.

Pomimo starań o zapewnienie lepszego wsparcia wnioskodawcom o szczególnych potrzebach w ośrodkach recepcyjnych, w kilku państwach UE+ odnotowano nieodpowiednie warunki i niewystarczające wsparcie, na przykład z powodu braku środków lub luk i opóźnień w finansowaniu. Wciąż pojawiały się obawy dotyczące przetrzymywania osób o szczególnych potrzebach, zwłaszcza dzieci; kwestie te były odnotowywane w orzeczeniach sądowych oraz zgłaszane przez organizacje międzynarodowe i organizacje społeczeństwa obywatelskiego. W kilku sprawach sądowych przeanalizowano również szczególne potrzeby i sytuacje podatności na zagrożenia w kontekście przekazywania osób na podstawie rozporządzenia dublińskiego oraz odsyłania ich do krajów pochodzenia.

Uwagi końcowe

Miniony rok upłynął pod znakiem intensywnych przygotowań do wdrożenia paktu o migracji i azylu do czerwca 2026 r. Zarówno EUAA, jak i organy krajowe przeznaczyły znaczne środki na stworzenie podstaw dla nowych ram zarządzania europejskim systemem ochrony.

Państwa UE+ przeznaczyły znaczne środki finansowe na ten cel i przyspieszyły procedury zamówień publicznych, aby terminowo uruchomić system Eurodac. W następstwie działań rekrutacyjnych podjętych w ostatnich latach krajowe organy azylowe skoncentrowały się na zmniejszeniu liczby spraw oczekujących na rozpatrzenie, aby w miarę możliwości uniknąć równoległego stosowania różnych ram prawnych po czerwcu 2026 r. Szereg państw zainwestowało w ustanowienie ośrodków wielofunkcyjnych, w których kontrola przesiewowa, procedura azylowa na granicy i powrotowa procedura graniczna mogą odbywać się w tym samym miejscu.

EUAA wspierała państwa UE+ w tych działaniach za pomocą różnorodnych inicjatyw. Agencja opracowała wytyczne i narzędzia dotyczące nowych procedur, zaktualizowała dotychczasowe przewodniki i przeszkoliła praktyków z administracji krajowych w zakresie przepisów paktu. W 12 państwach Agencja udzieliła bezpośredniego wsparcia operacyjnego. Na szczeblu UE Agencja analizowała najnowsze wydarzenia i szybko przekazywała aktualne informacje o sytuacji, aby wesprzeć Komisję Europejską w kierowaniu działaniami reagowania oraz zapewnić lepsze wsparcie informacyjne dla krajowych decydentów.

Prace przygotowawcze były nieco ułatwione dzięki temu, że w 2025 r. liczba wniosków spadła do 822 000 i osiągnęła najniższy poziom od 2021 r. Dzięki temu władze krajowe mogły przeznaczyć więcej środków na opracowywanie nowych procesów działań, standardowych procedur operacyjnych i szablonów oraz na testowanie tych nowych rozwiązań w warunkach krajowych.

W 2026 r. wejście w życie paktu uwidoczni praktyczną wartość tych inwestycji. Od momentu przyjęcia paktu zainteresowane strony podkreślają, że jego skuteczność będzie oceniana na podstawie zdolności do stworzenia odpornych systemów azylowych i przyjmowania, które będą w stanie dostosowywać się do gwałtownych zmian zachodzących na świecie. Rok 2026 unaoczní praktyczne znaczenie i skutki reformy WESA. Pokaże na przykład, w jakim stopniu reforma umożliwi sprawiedliwy podział obciążeń między państwami członkowskimi.

Nowe rozwiązania zostaną przetestowane w sytuacjach kryzysowych, niemniej system musi zachować elastyczność, aby móc reagować na zmiany zachodzące na szczeblu globalnym, unijnym i krajowym. Zmieniająca się sytuacja w sferze politycznej, bezpieczeństwa i gospodarczej, a także międzynarodowe kryzysy i wojny wpłynęły na dostępność finansowania pomocy humanitarnej oraz na mechanizmy służące rozwiązywaniu problemów związanych z przesiedleniami na całym świecie. Potrzeby w zakresie ochrony wynikające z konfliktów, takich jak wojny w Iranie i w Ukrainie, prawdopodobnie wzrosną, podczas gdy środki finansowe przeznaczane na ten cel na szczeblu globalnym są coraz mniejsze.

W obliczu złożonych, globalnych współzależności Europa aktywnie angażuje się w nawiązywanie partnerstw z krajami trzecimi, aby wzmocnić zdolność zapewniania skutecznej ochrony oraz przeciwdziałać migracji nieuregulowanej. Zwiększenie zdolności krajów partnerskich do zarządzania migracją przy pełnym poszanowaniu praw podstawowych może przyczynić się do poszerzenia globalnego obszaru ochrony.

Na szczeblu europejskim w pierwszej europejskiej strategii w dziedzinie azylu i migracji wytyczono kierunek polityki na najbliższe pięć lat. Może to prowadzić do dalszego spadku liczby wniosków w państwach UE+, co wiąże się z położeniem silnego nacisku na usprawnienie kontroli granicznej, wprowadzenie rygorystycznych przepisów przeciwko nadużywaniu systemów azylowych oraz szybkie i skuteczne powroty. Zmiany w rozporządzeniu w sprawie procedury azylowej dotyczące koncepcji bezpiecznego kraju oraz wprowadzenie nowego rozporządzenia w sprawie powrotów mogą działać odstrasżająco na osoby nowo przybywające. W praktyce mogą jednak ograniczać dostęp do ochrony międzynarodowej osobom, które tego potrzebują.

Na szczeblu krajowym stosowanie paktu w praktyce oraz środki mające na celu zwiększenie skuteczności będą przedmiotem ścisłej kontroli. Będzie to prawdopodobnie obejmowało stosowanie procedury kontroli przesiewowej, wydawanie decyzji o niedopuszczalności wniosku w stosunku do osób ubiegających się o azyl, które przejeżdżały przez kraj trzeci i mogły tam wystąpić o skuteczną ochronę, a także niektóre z proponowanych rozwiązań cyfrowych mających na celu usprawnienie rozpatrywania wniosków. W miarę wdrażania paktu władze krajowe będą dostosowywać swoje systemy, kierując się pierwszymi doświadczeniami zdobytymi w praktyce. W 2026 r. należy spodziewać się wniosków o rozstrzygnięcie kwestii prawnych, a w nadchodzących latach – kolejnych takich wniosków, zarówno na szczeblu sądów krajowych, jak i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Zmiany zachodzące w szerszym kontekście zarządzania migracją – takie jak decyzja rządu hiszpańskiego dotycząca nadzwyczajnej legalizacji pobytu obywateli krajów trzecich w celu ich integracji – będą miały również wpływ na obciążenie pracą krajowych organów azylowych, a tym samym na wdrażanie paktu. Jeśli chodzi o przyszłość 4,5 miliona Ukraińców objętych dyrektywą w sprawie tymczasowej ochrony, kilka krajów zaczęło opracowywać ścieżki umożliwiające przejście z ochrony tymczasowej na inny rodzaj zezwolenia na pobyt, otwierając tym samym nowe perspektywy na pozostanie w UE+. Tendencja ta prawdopodobnie nasili się w 2026 r., ponieważ zbliża się koniec przedłużenia systemu tymczasowej ochrony, które wygaśnie w marcu 2027 r.

W tej sytuacji państwa UE+ potrzebują aktualnych, opartych na faktach informacji, aby móc na czas dostosować swoje procedury. EUAA odgrywa tu pierwszoplanową rolę dzięki swoim rozbudowanym narzędziom w zakresie świadomości sytuacyjnej oraz sieciom współpracy, które stanowią platformę wymiany dobrych praktyk i podejmowania wyzwań. W 2025 r. Agencja aktywnie wspierała państwa UE+ w okresie przejściowym związanym z wdrażaniem paktu, a w 2026 r. oraz w kolejnych latach jest gotowa zapewnić bezpośrednie wsparcie oraz prowadzić konstruktywny dialog w celu stworzenia lepszych warunków ochrony w Europie. Zainteresowane strony muszą poruszać się po skomplikowanych przepisach paktu i orientować w szybko zmieniającej się sytuacji politycznej, dlatego dostęp do informacji i zaangażowanie stają się tym ważniejsze dla przyszłości WESA.

Sprawozdanie na temat azylu 2026: Streszczenie

Sprawozdanie na temat azylu 2026, będące głównym źródłem informacji o ochronie międzynarodowej w Europie, zapewnia kompleksowy przegląd kluczowych zmian w zakresie azylu w 2025 r. Streszczenie stanowi skróconą wersję głównego sprawozdania.

Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu (EUAA) gromadzi informacje na temat wszystkich aspektów wspólnego europejskiego systemu azylowego. W tym celu w sprawozdaniu przedstawiono główne tendencje w zakresie polityk, praktyk i przepisów związanych z ochroną międzynarodową oraz przedstawiono kluczowe wskaźniki dla roku odniesienia 2025. Przykłady orzecznictwa przedstawiają interpretację prawa europejskiego i krajowego w kontekście dorobku UE w zakresie prawa azylowego.

W sprawozdaniu na temat azylu 2026 wykorzystano informacje z wielu różnych źródeł – w tym spostrzeżenia organów krajowych, instytucji UE, organizacji międzynarodowych, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i środowisk akademickich – w celu przedstawienia pełnego obrazu sytuacji i różnorodnych punktów widzenia. Sprawozdanie, obejmujące okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2025 r., służy jako punkt odniesienia dla najnowszych zmian w dziedzinie ochrony międzynarodowej w Europie.